

виръ и съ оркестъръ, музика къмъ Гьотевиъ „Сатирость“, комическата опера „Майски вълшебства“, романтическата опера „Най-после“, веселата игра „Когато женитѣ блънуватъ“ и др.

Истесо, ит. *istesso* = сжщото *L'is-tesso tempo* = сжщото темпо, (какъ то по-рано).

Истмийски игри — прочути народни празници, които всѣки три години сж се уреждали въ Коринтъ отъ старитѣ гърци. Въ тѣзи празници, въ които сж вземали участие и сж се стичали посетители отъ цѣла Гърция, е имало гимнастически състезания и музикални изпълнения: пѣсни, свирене на разни инструменти, а сжщо и драматически представления.

Исуаръ, Николо — Isouard, Niccolo — виденъ французски оперенъ компонистъ, род. 6 дек. 1775 на островъ Малта (поради което е билъ наричанъ Николо де Малта), отъ французски родители, умр. 23 мартъ 1818 въ Парижъ; въпрѣки желанието на родителитѣ му, които го тъкмѣли за търговска и банкерска кариера, усърдно се занимавалъ и съ музика. Като чиновникъ въ разни банки, той учи при Амендола въ Палермо и при Гулиелми въ Неаполъ. 1794, съ операта си „Артасерсъ“, дадена въ Ливорно, ималъ блѣскавъ успѣхъ, следъ което бива назначенъ за капелмайсторъ и органистъ на Мальтийския орденъ. 1799 отива въ Па-

рижъ, дето срещналъ голѣми спѣнки за поставянето на свои творби, но съ оперитѣ си „Микелъ Анджели“ (1802) и „Турскиятъ лѣкаръ“, и особено съ „Пепеляшка“, едно отъ най-хубавитѣ негови творения — ималъ такъвъ блѣскавъ успѣхъ, че е билъ редъ години най-много давания компонистъ въ „Опера комикъ“. Съ завръщането на Буалдьо отъ Русия, се започва една конкуренция между двамата — плодъ на която сж нѣколко опери, между които и „Джонконда“ 1814 — която се смѣта за най-свършената творба на И. Гнетенъ отъ предпочитанието на Буалдьо и намалѣлата негова творческа сила, той умира на 43 годишна възраст. Оперитѣ на И. се отличаватъ съ своята леко-течаща грациозна мелодика и изященъ ритъмъ. Освенъ крижло 50 опери, той е писалъ и църковна музика: меси, кантати, мотети, а сжщо романси и пѣсни — твърде любими на времето.

Исъ — Is = диезъ по нѣмското наименование.

Итурби, Хозе — Iturbi, José — именитъ испански пианистъ-виртуозъ, род. 28 ноемв. 1895 въ Валенция, ученикъ на тамошната и Парижката консерватории, 1918—22 учителъ въ Женевската консерватория, а следъ това, живѣйки постоянно въ Парижъ, предприема концертни обиколки по цѣла Европа (1929 и въ България).

Й.

Йеансонъ, Бо Гунаръ — Jeanson, Bo Gunnar — шведски музикаленъ историкъ, род. 10 окт. 1898 въ Готенбургъ, ученикъ на консерваторията въ Стокхолмъ, а история на музиката училъ при Норлиндъ и въ чужбина, отъ 1926 — доцентъ по история на музиката въ Стокхолмската висша школа, писалъ: единъ трудъ за Августъ Зюдерманъ, една История на музиката (заедно съ Юлиусъ Рабе), отъ 1927 издава „Шведско списание за музикално изследване“, дето печата своитѣ трудове върху историята на музиката.

Йежекъ, Ярославъ — Ježek, Jaroslav — чешки компонистъ, род. 1906, уче-

никъ на К. Б. Иракъ и Йос. Сукъ, компониралъ: клавирконцертъ, концертъ за цигулка, серенада за духовъ квартетъ, редица клавирни композиции и пѣсни. Освенъ това, писалъ популярни музикални творения.

Йелинекъ, Францъ Ксаверъ — Jelineck, Franz Xaver — прочутъ обоистъ-виртуозъ и компонистъ, род. 3 дек. 1818 въ Каурцимъ (Чехия), умр. 7 февр. 1860 въ Салцбургъ, ученикъ на Пражката консерватория, после професоръ въ Салцбургския „Моцартеумъ“, архиваръ на сжщия и ржководителъ на тамошния „Домхоръ“, писалъ, освенъ